

Най-характерното: пейзажът у Яворова е одухотворенъ — по-право — олицетворенъ — не живѣе самостоеенъ животъ, поставенъ е винаги въ най-близка, вътрешна връзка съ човѣка. Градушката е за селянитѣ страшна „митична“ стихия, зимната буря въ „Арменци“ сякашъ продължава тѣхната мрачна пѣсенъ, а тжжнитѣ картини въ „Есенни мотиви“ се редуватъ съ есеннитѣ настроения на поета.

Завършени пейзажи въ „Безсъници“ и „Прозрения“ почти липсватъ: напрегнатиятъ драматизъмъ и сложната проблематика на тѣзи пѣсни изключватъ всѣкакви изображения отъ този родъ. Природнитѣ елементи сж използвани като изяснителни образи. Загатнахме за изумителното умение на Яворова да открива най-подходния природенъ фактъ, за да илюстрира своята мисълъ или настроение.

По-завършени природни картини има въ „Самота“ и „Зовъ“.

Първото е интересно като единственъ фактъ на преживѣна вътрешна хармония отъ поета, извикана отъ хармонията на майската нощъ:

Когато майска нощъ покрие тжжно
съ коситѣ си разпуснати земята,
и понесатъ зефири ароматни
въздишкитѣ потайни на цвѣтята,
и сълзи като милионъ брилянти
избликнатъ и поръсятъ небосвода, —
тогазъ
какъ дивно се възраждамъ азъ
срѣдъ майката природа!

Тя не е, обаче, хармония на спокойствието — не е статична. Картината е раздвижена, и тъкмо въ мекитѣ вълни на тритѣ последова-